

Vládní návrh

kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s ratifikací Protokol mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o změnách Dohody mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic, podepsaný dne 31. října 2010 v Kuvajtu

P ř e d k l á d a c í z p r á v a
pro Parlament ČR

Dne 31. října 2010 byl v Kuvajtu podepsán Protokol mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o změnách Dohody mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic, podepsané dne 8. ledna 1996 v Kuvajtu. Za českou stranu Protokol podepsal mimořádný a zplnomocněný velvyslanec České republiky ve Státu Kuvajt a Státu Katar pan Martin Vávra, za kuvajtskou stranu náměstek ministra financí pan Khaled J. Al - Rubaian - Ass. Vláda České republiky vyslovila souhlas se sjednáním Protokolu usnesením č. 631 ze dne 1. září 2010.

I.

Na základě článku 351 Smlouvy o fungování Evropské unie (ex-čl. článek 307 Smlouvy o založení ES) je Česká republika povinna uvést všechny své mezinárodně právní závazky, do kterých vstoupila před svým členstvím v EU, do souladu s komunitárním právem. S ohledem na tento závazek konzultovala Česká republika s Evropskou komisí, v rámci přípravy svého vstupu do Evropské unie, otázku kompatibility dohod o ochraně investic se třetími státy s komunitárním právem, přičemž tyto konzultace pokračovaly i po vstupu České republiky do Evropské unie.

Při konzultacích označila Evropská komise za nekompatibilní ty dohody o ochraně investic, které neumožňují v souladu s články 57, 59 a 60 Smlouvy o založení ES (SES) aplikovat rozhodnutí Rady EU a přijmout ochranná opatření omezující volný pohyb kapitálu do a ze třetích zemí, pokud hrozí vážné obtíže při fungování hospodářské a měnové unie. Kromě toho nejsou v souladu s komunitárním právem také ty dohody o ochraně investic, které neumožňují přijmout na základě článků 60 a 301 SES opatření na ochranu základních bezpečnostních zájmů, mezi které patří rovněž zájmy vyplývající z členství smluvní strany v celní, hospodářské nebo měnové unii; v případě ČR se jedná o zájmy Evropské unie. Po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost jsou závazky v oblasti pohybu kapitálu upraveny v článcích 64, 66 a 75 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU); ochrana základních bezpečnostních zájmů v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky v článku 215 SFEU.

Dohody o ochraně investic uzavřené Českou republikou dále obsahují v zásadě příliš široký závazek poskytovat investorům druhé smluvní strany národní zacházení a doložku nejvyšších výhod, aniž by byl tento závazek doprovázen výjimkami ze zvýhodněného zacházení, které se poskytuje v rámci zemí EU nebo zacházení, které ES poskytuje třetím zemím na základě mezinárodních smluv. Evropská komise v této souvislosti při konzultacích potvrdila nový text tzv. REIO klauzule, která zahrnuje shora uvedené výhody a jež by měla nahradit dosavadní, příliš úzká ustanovení o výjimkách z národního zacházení a doložky nejvyšších výhod.

Výsledkem výše uvedených bilaterálních konzultací s Evropskou komisí je návrh několika harmonizačních klauzulí, které by měly být doplněny do dohod o ochraně investic uzavřených s nečlenskými státy EU s cílem dosáhnout jejich slučitelnosti s komunitárním právem. V této souvislosti byly v roce 2005 zaslány dotčeným státům nóty s návrhy na úpravu příslušných dohod o ochraně investic.

Pokud by Česká republika nedodržela závazek vyplývající z článku 351 SFEU a neuvedla svoje mezinárodně právní závazky do souladu se Smlouvou o fungování Evropské unie, vystavila by se hrozbě tzv. infringement procedure - řízení pro porušení závazků z komunitárního práva podle článku 258 SFEU. Nevyhoví-li členský stát povinností vyplývajícím ze Smlouvy o fungování Evropské unie, může Evropská komise předložit věc Soudnímu dvoru Evropské unie, který je oprávněn dotčenému státu, pokud by nesplnil rozhodnutí soudu dobrovolně, uložit pokutu nabíhající za každý den a to až do dne, kdy dojde k odstranění vytýkaného nedostatku.

II.

Od roku 2005 probíhala mezi Českou republikou a Státem Kuvajt písemná výměna stanovisek k návrhu České republiky na změnu Dohody mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic, která byla podepsána dne 8. ledna 1996 v Kuvajtu. Stát Kuvajt všechny návrhy České republiky na harmonizaci dvoustranné investiční dohody s právem Evropské unie akceptoval a vyslovil souhlas s tím, aby změna Dohody byla sjednána ve formě Protokolu. Vedle zajištění souladu Dohody se závazky vyplývajícími z členství České republiky v Evropské unii, se podařilo dosáhnout i dalších změn Dohody, které zlepšují postavení České republiky v oblasti mezinárodní ochrany investic.

Předložený Protokol obsahuje, v souladu s harmonizačními klauzulemi odsouhlasenými Evropskou komisí, následující změny Dohody mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic:

1) Článek 4 Dohody – Zacházení s investicemi

Z pohledu práva EU je nezbytné do dohod o ochraně investic přijmout dostatečně širokou REIO klauzuli, která by České republice umožnila poskytovat výhodnější zacházení jednak subjektům pocházejícím z ostatních členských států EU a dále subjektům ze třetích zemí, jimž je výhodnější zacházení poskytováno na základě mezinárodních smluv uzavřených Evropskou unií se třetími zeměmi.

Na základě harmonizační klauzule navržené Českou republikou se obě smluvní strany dohodly zrušit odstavce 3 článku 4 Dohody a nahradit je novými odstavci 3 až 5:

„(3) Ustanovení o národním zacházení a doložce nejvyšších výhod podle tohoto článku se nebude vztahovat na výhody, které poskytuje smluvní stát na základě svých závazků jako člena celní, hospodářské nebo měnové unie, společného trhu nebo zóny volného obchodu.

(4) Smluvní stát je srozuměn s tím, že závazky druhého smluvního státu jako člena celní, hospodářské nebo měnové unie, společného trhu nebo zóny volného obchodu zahrnují závazky vyplývající z mezinárodní smlouvy nebo vzájemné smlouvy týkající se této celní, hospodářské nebo měnové unie, společného trhu nebo zóny volného obchodu.

(5) Ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že zavazují jeden smluvní stát poskytnout investorům druhého smluvního státu nebo jejich investicím či výnosům takové výhody, upřednostnění nebo výsady, které může první smluvní stát poskytovat na základě mezinárodní smlouvy týkající se zcela nebo převážně zdanění.“

2) Článek 7 Dohody – Převod plateb spojených s investicemi

Česká republika navrhla upravit článek 7 Dohody způsobem, který by České republice umožnil provádět, v souladu s články 64, 66 a 75 SFEU (ex-čl. 57.2, 59 a 60 Smlouvy o založení Evropského společenství), opatření přijatá Radou EU a omezit volný převod kapitálu ve vztahu k investorům druhé smluvní strany, aniž by však zároveň ČR porušovala závazky vyplývající z dohody o ochraně investic.

Na úvod první věty odstavce 1 článku 7 Dohody se proto vkládá následující harmonizační klauzule:

„Aniž jsou dotčena opatření přijatá Evropskou unií,“

3) Článek 11 Dohody - Základní bezpečnostní zájmy

Požadavek na včlenění článku o základních bezpečnostních zájmech vychází z článku 75 SFEU, který umožňuje státům EU v případech předvídaných v článku 215 SFEU a postupem zde uvedeným učinit nezbytná naléhavá opatření vůči příslušným třetím zemím. Jedná se o postup Společenství, pokud je předpokládán ve společných postojích nebo společných akcích přijatých podle Smlouvy o Evropské unii o společné zahraniční a bezpečnostní politice, který směřuje k pozastavení, omezení nebo úplnému přerušení hospodářských vztahů se třetími zeměmi. Dle článku 75 SFEU může Rada také přijmout opatření týkající se pohybu kapitálu a plateb. Česká republika je sice z mezinárodně právního hlediska oprávněna přijímat opatření na ochranu své bezpečnosti, veřejného pořádku a mezinárodního míru, bezpečnostní zájmy však v případě České republiky musí zahrnovat rovněž zájmy, které vyplývají z jejího členství v Evropské unii. Do dohod o ochraně investic je proto nezbytné vložit nové ustanovení, na jehož základě bude moci ČR přijímat opatření na ochranu svých bezpečnostních zájmů, které zahrnují rovněž zájmy plynoucí z členství ČR v EU, přičemž tímto jednáním nebude ČR porušovat závazky vyplývající z dohod o ochraně investic.

S ohledem na výše uvedené navrhla Česká republika za článek 10 („Řešení sporů mezi smluvními státy“) vložit nový článek 11 „Základní bezpečnostní zájmy“, jehož znění je následující:

„(1) Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že je bráněno kterémukoliv ze smluvních států přijmout kroky, které považuje za nezbytné na ochranu svých základních bezpečnostních zájmů,

(a) týkající se trestných činů;

(b) týkající se obchodu se zbraněmi, střelivem a vojenskými prostředky a transakcím s jiným zbožím, materiálem, službami a technologiemi, které byly provedeny s cílem zásobovat vojenské nebo jiné bezpečnostní síly;

(c) učiněné v době války nebo v době mimořádných událostí v mezinárodních vztazích, nebo

(d) vztahující se k provádění národní politiky nebo mezinárodních dohod týkajících se zákazu rozšiřování jaderných zbraní nebo jiných jaderných výbušných zařízení nebo

(e) v souladu se svými závazky podle Charty OSN k zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

(2) Základní bezpečnostní zájmy smluvního státu mohou zahrnovat zájmy vyplývající z jejího členství v celní, hospodářské nebo měnové unii, volném trhu nebo zóně volného obchodu.“.

4) Článek 3 Dohody – Ochrana investic

Článek 3 odstavec 3 Dohody zakazuje smluvním stranám ukládat tzv. výkonnostní požadavky. Smluvní strany nesmí ukládat investorovi druhé smluvní strany povinnost nákupu nebo exportu zboží vyrobeného v určitém místě, jako podmínku pro rozšiřování nebo udržování investice v hostitelském státě. V rámci Evropské unie jsou však podobné podmínky ukládány například v odvětvích zemědělství nebo audiovizí. S ohledem na povinnost ukládat výkonnostní požadavky v určitých sektorech vyplývající z práva EU, prosadila Česká republika na úvod odstavce 3 článku 3 Dohody klauzuli:

„Aniž jsou dotčeny závazky vyplývající z práva Evropské unie,“.

Na základě této klauzule bude Česká republika oprávněna ukládat investorům povinnost splňovat výkonnostní požadavky vyplývající z práva EU, aniž by tím zároveň porušila závazky plynoucí z bilaterální investiční dohody s Kuvajtem.

Kromě výše uvedených nově vložených harmonizačních ustanovení byla původní dohoda změněna i v následujících bodech:

5) Článek 1 Dohody – Definice

Významným výsledkem jednání je změna odstavce 1 článku 1 Dohody, který obsahuje definici „investice“. Na základě návrhu české strany, který Kuvajť akceptoval, se bude ochrana investic podle dvoustranné investiční dohody vztahovat pouze na investice **přímo** vlastněné nebo kontrolované investorem jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany. Důvodem pro vypuštění investic *nepřímo* vlastněných či kontrolovaných zahraničním investorem (tj. investice investora druhé smluvní strany umístěné na území ČR prostřednictvím subjektu ze třetí země a naopak) jsou negativní zkušenosti České republiky s proběhlými arbitrážními řízeními. Omezení rozsahu aplikace Dohody pouze na přímo vlastněné investice eliminuje dosud trvající riziko, že bude proti České republice zahájeno ve stejné věci rozhodčí řízení jak přímým, tak i nepřímým investorem podle různých dohod o ochraně a podpoře investic.

6) Článek 12 Dohody – Ochrana práv

Na návrh České republiky se v článku 12 Dohody zrušuje odstavec 2, který smluvní strany zavazoval dodržovat *jakékoli* závazky přijaté v souvislosti s investicemi investora druhého smluvního státu na svém území. Z pohledu terminologie mezinárodního práva se jedná o tzv. umbrella clause – tedy ustanovení, na jehož základě dává smluvní stát souhlas s tím, aby jakékoli nároky investora vyplývající z údajného porušení *jakýchkoli* závazků hostitelského státu ve vztahu k investici byly řešeny podle mechanismu řešení sporů mezi

investorem a hostitelským smluvním státem upraveného v příslušné dohodě o ochraně a podpoře investic.

Podstatou tohoto ustanovení je tedy skutečnost, že investor druhé smluvní strany je oprávněn předložit svůj spor k řešení mezinárodnímu rozhodčímu soudu nejenom z důvodu tvrzeného porušení mezinárodně právních závazků státu, které vyplývají z mezistátní dohody o ochraně a podpoře investic, ale rovněž ze smluvních ujednání (kontraktů) uzavřených mezi investorem a hostitelským státem týkajících se dané investice.

Vypuštěním „umbrella clause“ z Dohody se významně omezuje riziko mezinárodních rozhodčích řízení zahájených zahraničním investorem proti státu, neboť dle mechanismu řešení sporů mezi investorem a hostitelským smluvním státem budou moci být řešeny pouze nároky z údajného porušení mezinárodně právních závazků plynoucích z dohody o ochraně a podpoře investic s Kuvajtem. Nároky investorů z kontraktů uzavřených s hostitelským státem (z tzv. malých investičních smluv) pak budou řešeny v souladu s rozhodčí doložkou obsaženou v těchto smlouvách, a pokud neexistuje, před obecnými soudy hostitelského státu.

Protokol o změnách Dohody o ochraně a podpoře investic s Kuvajtem byl sjednán v českém, arabském a anglickém jazyce, přičemž všechna tři znění jsou stejně autentická. V případě rozporů ve výkladu je rozhodující anglické znění. Protokol vstoupí v platnost dnem pozdější notifikace informující o splnění vnitrostátních požadavků nezbytných pro vstup Protokolu v platnost. Protokol zůstane v platnosti po dobu platnosti Dohody.

III.

Předkládaný Protokol mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o změnách Dohody mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic je v souladu s ústavním pořádkem a ostatními součástmi právního řádu České republiky, se závazky vyplývajícími z členství České republiky v Evropské unii, se závazky převzatými v rámci jiných platných smluv a s obecně uznávanými zásadami mezinárodního práva.

Protokol, podobně jako původní Dohoda mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic, patří do kategorie smluv prezidentských. V souladu s článkem 49 Ústavy České republiky se proto Protokol po svém podpisu předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu a poté podle článku 63 Ústavy k ratifikaci prezidentu České republiky.

Uzavření a provádění Protokolu nebude mít dopad na státní rozpočet.

V Praze dne 18. listopadu 2010

Předseda vlády

PROTOKOL

mezi Českou republikou a Státem Kuvajt (dále jen „smluvní státy“) o změnách
Dohody mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic
(dále jen „Dohoda“), podepsané 8. ledna 1996 v Kuvajtu

Smluvní státy se dohodly na následujícím:

Článek 1

Článek 1 odstavec 1 Dohody se mění takto:

„(1) pojem „investice“ znamená každou majetkovou hodnotu, kterou vlastní nebo kontroluje investor jednoho smluvního státu, a přímo investuje na území druhého smluvního státu v souladu se zákony a předpisy tohoto smluvního státu a zahrnuje zejména, nikoli však výlučně:“.

Článek 2

V článku 3 Dohody se na začátek odstavce 3 vkládá následující text:

„Aniž jsou dotčeny závazky vyplývající z práva Evropské unie,“.

Článek 3

V článku 4 Dohody se zrušuje odstavec 3 a nahrazuje se novými odstavci 3 až 5, které zní takto:

„(3) Ustanovení o národním zacházení a doložce nejvyšších výhod podle tohoto článku se nebude vztahovat na výhody, které poskytuje smluvní stát na základě svých závazků jako člena celní, hospodářské nebo měnové unie, společného trhu nebo zóny volného obchodu.

(4) Smluvní stát je srozuměn s tím, že závazky druhého smluvního státu jako člena celní, hospodářské nebo měnové unie, společného trhu nebo zóny volného obchodu zahrnují závazky vyplývající z mezinárodní smlouvy nebo vzájemné smlouvy týkající se této celní, hospodářské nebo měnové unie, společného trhu nebo zóny volného obchodu.

(5) Ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že zavazují jeden smluvní stát poskytnout investorům druhého smluvního státu nebo jejich investicím či výnosům takové výhody, upřednostnění nebo výsady, které může první smluvní stát poskytovat na základě mezinárodní smlouvy týkající se zcela nebo převážně zdanění.“.

Dosavadní odstavec 4 tohoto článku se označuje jako odstavec (6).

Článek 4

V článku 7 Dohody se na úvod první věty odstavce 1 vkládají následující slova:

„Aniž jsou dotčena opatření přijatá Evropskou unií,“.

Článek 5

Za článek 10 Dohody se vkládá nový článek 11, jehož znění je následující:

„Základní bezpečnostní zájmy

(1) Žádné ustanovené této dohody nelze vykládat tak, že je bráněno kterémukoli ze smluvních států přijmout kroky, které považuje za nezbytné na ochranu svých základních bezpečnostních zájmů,

- (a) týkající se trestných činů;
- (b) týkající se obchodu se zbraněmi, střelivem a vojenskými prostředky a transakcím s jiným zbožím, materiálem, službami a technologiemi, které byly provedeny s cílem zásobovat vojenské nebo jiné bezpečnostní síly;
- (c) učiněné v době války nebo v době mimořádných událostí v mezinárodních vztazích, nebo
- (d) vztahující se k provádění národní politiky nebo mezinárodních dohod týkajících se zákazu rozšiřování jaderných zbraní nebo jiných jaderných výbušných zařízení nebo
- (e) v souladu se svými závazky podle Charty OSN k zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

(2) Základní bezpečnostní zájmy smluvního státu mohou zahrnovat zájmy vyplývající z jeho členství v celní, hospodářské nebo měnové unii, volném trhu nebo zóně volného obchodu.“.

Následující články Dohody jsou označeny jako články 12, 13, 14, 15 a 16.

Článek 6

V článku 12 Dohody se odstavec 2 zrušuje.

Článek 7

1. Článek 15 Dohody se mění tak, že se znění dosavadního odstavce 1 tohoto článku celé zrušuje a nahrazuje se následujícím textem:

„Tato Dohoda zůstane v platnosti po dobu dvaceti (20) let a její platnost bude dále pokračovat, dokud neuplyne dvanáctiměsíční lhůta ode dne, kdy některý ze smluvních států písemně neoznámí druhému smluvnímu státu svůj úmysl ukončit platnost Dohody.“.

2. V článku 15 odstavci (2) Dohody se slova „patnácti (15)“ nahrazují slovy „deseti (10)“.

Článek 8

Protokol vstoupí v platnost dnem pozdějšího oznámení, kterým si smluvní státy navzájem oznámily, že vnitrostátní právní postupy pro vstup Protokolu v platnost byly splněny. Protokol zůstane v platnosti po dobu platnosti Dohody.

Dáno v Kuvajtu dne. ~~31. října~~ 2010, což odpovídá ~~23. Thulqada~~¹⁴³¹ Hijri, ve dvou původních vyhotoveních, v jazyce českém, arabském a anglickém, přičemž všechny texty jsou stejně autentické. V případě rozporu ve výkladu je rozhodující anglické znění.

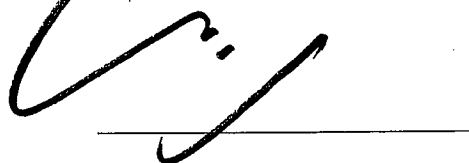
Za

Českou republiku

Za

Stát Kuvajt

D O H O D A
MEZI ČESKOU REPUBLIKOU
A STÁTEM KUVAJT
O PODPOŘE A OCHRANĚ INVESTIC

Česká republika a Stát Kuvajt (dále pouze "smluvní státy"),

přejíce si zintenzívnit ekonomickou spolupráci mezi oběma smluvními státy,

majíce v úmyslu vytvořit příznivé podmínky pro investice investorů jednoho smluvního státu na území druhého smluvního státu,

uznávající, že podpora a ochrana takových investic přispěje k povzbuzení obchodní iniciativy a ke zvýšení prosperity v obou smluvních státech,

se dohodly na následujícím:

Článek 1

Definice

Pro účely této dohody, a pokud z kontextu nevyplývá jinak:

(1) pojem "investice" znamená každou majetkovou hodnotu, vlastněnou nebo kontrolovanou a investovanou, buď přímo nebo nepřímo prostřednictvím investora třetího státu, investorem z jednoho ze smluvních států na území druhého smluvního státu v souladu se zákony a předpisy tohoto smluvního státu a zahrnuje zejména, nikoli však výlučně:

(a) hmotný a nehmotný, movitý a nemovitý majetek, jakož i jakákoliv majetková práva jako nájem, hypotéky, zástavy, záruky, užívací práva a podobná práva,

(b) akcie, obligace a dluhopisy společností nebo jiná práva nebo účasti v takových společnostech, půjčky a cenné papíry vydané jakýmkoliv investorem smluvního státu,

(c) jakékoliv peněžní pohledávky a nároky na jakýkoliv jiný majetek nebo plnění podle smlouvy mající ekonomickou hodnotu a související s investicí,

(d) práva z oblasti duševního vlastnictví a průmyslová práva, včetně, ale nikoli výlučně, autorských práv, práv z ochranných známek, patentů, průmyslových vzorů a technických postupů, know - how, obchodních tajemství, obchodních jmen a goodwill spojených s investicí,

(e) jakékoliv právo vyplývající ze zákona, smlouvy nebo jakýchkoli licencí a povolení udělených v souladu se zákonem, včetně práv k vyhledávání, průzkumu, dobývání nebo využívání přírodních zdrojů, a práv na výrobu, užití a prodej výrobků, a práv k provozování hospodářských a obchodních činností a služeb.

Jakákoliv změna formy, v níž jsou hodnoty investovány, nemá vliv na jejich charakter jako investice.

(2) Pojem "investor" znamená:

(a) jakoukoliv fyzickou osobu mající státní občanství smluvního státu v souladu s jeho právním řádem a

(b) s ohledem na každý ze smluvních států vládu tohoto smluvního státu a jakoukoliv právnickou osobu založenou podle právního řádu tohoto smluvního státu a mající své sídlo v tomto smluvním státě, jako jsou instituce, rozvojové fondy, úřady, nadace, soukromé

instituce, zastoupení, podniky, družstva, veřejné obchodní společnosti, sdružení, společnosti, firmy, organizace a obchodní asociace nebo podobné subjekty bez ohledu na to, zda je jejich ručení omezené nebo jiné.

(3) Pojem "výnosy" znamená částky plynoucí z investice bez ohledu na formu, v jaké jsou placeny, a zahrnuje zvláště, ale nikoli výlučně, zisk, úroky, přírůstky kapitálu, dividendy, licenční poplatky a jiný zákonný příjem, včetně jiných poplatků a plateb v naturáliích.

(4) Pojem "území" znamená:

(b) ve vztahu k České republice území, které tvoří Českou republiku,

(a) ve vztahu ke Státu Kuvajt celé území a teritoriální moře Státu Kuvajt uznané mezinárodním právem, jakož i jakoukoliv oblast mimo teritoriální moře, která v souladu s mezinárodním právem byla nebo může být označena podle zákonů Státu Kuvajt za oblast, nad kterou může vykonávat svrchovanou pravomoc nebo jurisdikci.

(5) Pojem "přidružené činnosti" znamená činnosti spojené s investicí, které budou připuštěny podle právního řádu smluvního státu, a budou zahrnovat:

(a) zakládání, kontrolu a udržování poboček, zastoupení, kanceláří a jiných zařízení k provádění obchodní činnosti,

(b) organizování společností, nabývání společností nebo účastí ve společnostech nebo na jejich majetku, řízení, kontrolu, udržování, užívání, využívání nebo rozšiřování, prodej, likvidaci, zrušení a jiné nakládání se založenými nebo získanými společnostmi,

(c) uzavírání, plnění a vymáhání smluv souvisejících s investicemi,

(d) nabývání, vlastnictví, užívání a nakládání jakýmkoliv zákonnými prostředky s majetkem všeho druhu,

(e) půjčování peněžních prostředků od místních finančních institucí, stejně jako nákup a vydávání akcií na místních finančních trzích a nákup deviz na provozování investic.

Článek 2

Podpora investic

(1) Každý smluvní stát podpoří na svém území investice investorů druhého smluvního státu a v souladu se svým právním řádem připustí tyto investice a činnosti k nim přidružené. Rovněž zajistí investorům druhého smluvního státu a jejich investicím řádné a spravedlivé zacházení.

(2) Každý smluvní stát bude usilovat o přijetí nezbytných opatření pro poskytnutí přiměřených možností a různých forem podpory investicím, uskutečněným investory druhého smluvního státu, podle dané situace.

(3) Investoři jednoho smluvního státu budou oprávněni požádat příslušné úřady druhého smluvního státu o přiměřené možnosti, podněty a jiné formy podpory a tyto úřady poskytnou investorům veškerou pomoc, souhlas, schválení, licence a oprávnění v takové míře a za takových podmínek, jak to určuje právní řád daného smluvního státu.

(4) Smluvní státy mohou provádět vzájemné konzultace jakýmkoliv způsobem, který budou považovat za vhodný za účelem podpory a usnadnění investičních příležitostí na jejich příslušných územích.

(5) Investorům obou smluvních států bude dovoleno zaměstnávat hlavní řídicí a technický personál podle vlastního výběru bez ohledu na státní příslušnost a každý smluvní stát poskytne v tomto ohledu všechny potřebné možnosti v míře povolené právním řádem daného státu. Každý smluvní stát v souladu s právními předpisy, týkajícími se vstupu, pobytu a práce fyzických osob, v dobré víře přezkoumá a vstřícně zváží žádosti investorů druhého smluvního státu a klíčových zaměstnanců, zaměstnaných těmito investory, včetně rodinných příslušníků, o vstup a dočasný pobyt na svém území a o zaměstnání v činnostech spojených s uskutečňováním investic nebo s jejich řízením, udržováním, užíváním, využíváním nebo nakládáním s nimi.

(6) V případě potřeby přepravy zboží nebo osob spojené s investicí povolí každý smluvní stát v míře, v jaké to dovolují příslušné právní předpisy, provedení takové přepravy podniky druhého smluvního státu.

Článek 3

Ochrana investic

(1) Investicím investorů jednoho ze smluvních států bude poskytnuta plná ochrana a bezpečnost na území druhého smluvního státu způsobem, který je v souladu s mezinárodním právem a s ustanoveními této dohody. Žádný ze smluvních států nebude na svém území jakýmkoliv způsobem narušovat svévolnými nebo diskriminačními opatřeními řízení, udržování, užívání, využívání či jakékoliv jiné přidružené činnosti spojené s investicemi investora druhého smluvního státu.

(2) Každý smluvní stát zveřejní všechny zákony, jiné právní předpisy, správní předpisy a postupy, které se týkají investic nebo mají přímý dopad na investice investora druhého smluvního státu na jeho území.

(3) Jednou uskutečněné investice nesmějí být v žádném případě v žádném ze smluvních států předmětem dodatečných požadavků na jejich činnost, které by bránily jejich rozšiřování nebo udržování, které by vyžadovaly nebo vynucovaly závazky vyvážet vyrobené zboží nebo které by předepisovaly, že zboží nebo služby se musí nakupovat v místě, či které by kladly jakékoliv jiné požadavky nebo omezení, která by bylo možno považovat za škodlivá pro životaschopnost investice.

(4) Každý smluvní stát zajistí investorům druhého smluvního státu právo uplatňovat nároky a vymáhat práva související s investicemi prostřednictvím práva přístupu k jeho soudům, správním orgánům a úřadům a všem ostatním orgánům vykonávajícím rozhodovací pravomoc. Investoři budou též mít právo zaměstnat osoby podle vlastního výběru, které jsou podle platného právního řádu způsobilé k uplatňování nároků a vymáhání práv v souvislosti s jejich investicemi.

(5) V případě reinvestování výnosů z investice požívají tyto reinvestice a jejich výnosy stejné ochrany a stejného zacházení jako původní investice. Tato ochrana a zacházení se vztahují také na výnosy z likvidace investice.

Článek 4

Zacházení s investicemi

(1) Každý smluvní stát zajistí vždy investicím, výnosům a činnostem přidruženým k těmto investicím prováděným na jeho území investory druhého smluvního státu řádné a spravedlivé zacházení. Toto zacházení nesmí být méně příznivé než to, které přiznává v podobné situaci investicím a k nim přidruženým činnostem svých vlastních investorů nebo investorů jakéhokoliv třetího státu, je-li výhodnější.

(2) Každý smluvní stát poskytne investorům druhého smluvního státu, pokud jde o výnosy, řízení, udržování, užívání, využívání, získávání nebo nakládání s jejich investicemi nebo o jakékoliv jiné přidružené činnosti, zacházení ne méně příznivé než to, které poskytuje svým vlastním investorům nebo investorům jakéhokoliv třetího státu, je-li výhodnější.

(3) Ustanovení tohoto článku týkající se poskytnutí zacházení ne méně příznivého než to, které smluvní stát poskytuje svým vlastním investorům nebo investorům jakéhokoliv třetího státu, však nesmí být chápána jako povinnost smluvního státu poskytnout investorům druhého smluvního státu výhody zacházení, preferování nebo výsady plynoucí z:

(a) jakékoliv celní unie, hospodářské unie, zóny volného obchodu, měnové unie a podobné mezinárodní dohody nebo jiné formy regionální spolupráce, jejíž členem je kterýkoli ze smluvních států nebo se jím může stát; nebo

(b) jakékoliv mezinárodní nebo regionální dohody nebo jiného podobného ujednání vztahujícího se zcela nebo převážně ke zdanění nebo z jakékoliv vnitrostátní legislativní úpravy, která se zcela nebo převážně vztahuje ke zdanění.

(4) Žádný smluvní stát nesmí uvalit na investora druhého smluvního státu imperativní opatření, kterými se požaduje nebo omezuje nákup materiálů, energie, paliva nebo výrobních prostředků, dopravy nebo činnosti jakéhokoliv druhu nebo omezuje marketing výrobků, nebo jakákoliv jiná opatření mající diskriminační účinek vůči investicím investorů druhého smluvního státu ve prospěch investic jeho vlastních investorů, pokud taková opatření nejsou považována za životně důležitá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejného zdraví.

Článek 5

Náhrada za škody a ztráty

(1) Jestliže investice provedené investory některého ze smluvních států utrpí škodu nebo ztrátu v důsledku války nebo jiného ozbrojeného konfliktu, výjimečného stavu, povstání, vzpoury, občanských nepokojů nebo jiných podobných událostí na území druhého smluvního státu, bude jim poskytnuto tímto smluvním státem, pokud jde o nápravu, odškodnění, vyrovnání nebo jiné vypořádání, zacházení, které nebude méně příznivé než to, jaké tento smluvní stát přizná svým vlastním investorům nebo investorům jakéhokoliv třetího státu, podle toho, které zacházení je pro investora nejvýhodnější.

(2) Bez ohledu na odstavce (1) bude investorům jednoho smluvního státu, kteří při některé z událostí uvedených v odstavci (1) utrpí škodu nebo ztrátu na území druhého smluvního státu v důsledku:

(a) zabavení jejich majetku nebo jeho části ozbrojenými silami nebo úředními orgány druhého smluvního státu, nebo

(b) zničení jejich majetku nebo jeho části ozbrojenými silami nebo úředními orgány druhého smluvního státu, které nebylo způsobeno při bojové akci nebo nebylo vyvoláno nezbytností situace

poskytnuta okamžitá, přiměřená a účinná náhrada za škodu nebo ztrátu utrpěnou během doby zabavení nebo v důsledku zničení jejich majetku. Výsledné platby budou provedeny ve volně směnitelné měně a budou bez prodlení volně převoditelné.

(3) Podmínka "bez prodlení" je ve smyslu tohoto článku a článků 6 a 7 považována za splněnou, jestliže jsou repatriace nebo převod provedeny v takové době, jaká je obvykle potřebná pro splnění převodních formalit. Zmíněná doba začíná dnem podání žádosti a v žádném případě nesmí překročit dva měsíce.

Článek 6

Vyvlastnění

(1) (a) Investice investorů obou smluvních států nesmějí být znárodněny, vyvlastněny nebo vystaveny přímým nebo nepřímým opatřením majícím stejný účinek jako znárodnění nebo vyvlastnění (dále souhrnně označováno jako vyvlastnění) druhým smluvním státem, vyjma z důvodu veřejného zájmu tohoto smluvního státu a oproti okamžité, přiměřené a účinné náhradě a za podmínky, že tato opatření byla provedena na nediskriminačním základě a postupem, který je v souladu s platným právem.

(b) Tato náhrada bude odpovídat skutečné hodnotě investice a bude stanovena v souladu s mezinárodně uznávanými zásadami pro takové ohodnocení na základě tržní hodnoty vyvlastněné investice v době bezprostředně před vyvlastněním nebo v době oznámení rozhodnutí o vyvlastnění nebo kdy se toto rozhodnutí stalo veřejně známým, podle toho, k čemu došlo dříve (dále jen "ohodnocení"). Tato tržní hodnota musí být stanovena ve volně směnitelné měně na základě převažujícího tržního směnného kurzu této měny k datu ohodnocení a musí zahrnovat úrok ve výši převažujícího obchodního tržního úroku od data vyvlastnění až do data platby.

Jestliže nelze bez prodlení stanovit tržní hodnotu, určí se výše náhrady na principech spravedlnosti a výsledná výše náhrady bude okamžitě vyplacena investorovi ve volně směnitelné měně a bude bez prodlení volně převoditelná.

(2) Dotčený investor má, aniž by tím byla dotčena jeho práva, podle článku 9 této dohody, právo na rychlé přezkoumání svého případu podle práva smluvního státu, který vyvlastnění provádí, soudním nebo jiným příslušným a nezávislým orgánem tohoto smluvního státu ohledně stanovení hodnoty investice a zaplacení náhrady v souladu se zásadami uvedenými v odstavci (1).

(3) Ustanovení odstavce (1) tohoto článku se použijí také v případě, kdy smluvní stát vyvlastní majetek společností zaregistrované nebo založené podle práva platného na jeho vlastním území a ve které investoři druhého smluvního státu vlastní akcie nebo jiná práva nebo podíly.

(4) Ustanovení tohoto článku se vztahují k jakýmkoliv přímým nebo nepřímým vyvlastňovacím nebo znárodňovacím opatřením nebo jiným podobným opatřením, jako je zmrazení nebo zablokování aktiv, vybírání dodatečných daní, nucený prodej investice nebo její části, jakýkoliv zásah ze strany státu, poškození, zbavení řízení nebo kontroly jakéhokoliv druhu ve vztahu k investici nebo opatření mající za následek ztrátu hospodářské hodnoty investice, jestliže by se účinek takového opatření nebo takových opatření rovnal vyvlastnění.

(5) Investice investorů obou smluvních států nesmějí být podrobeny zabavení, konfiskaci nebo jakémukoliv jinému podobnému opatření s výjimkou případu porušení platných právních předpisů hostitelského smluvního státu, přičemž tato opatření budou provedena postupem v souladu se zákonem.

Článek 7

Převod plateb spojených s investicemi

(1) Každý ze smluvních států zaručí investorům druhého smluvního státu volný převod plateb spojených s investicí do a ze svého území, včetně převodu

(a) počátečního kapitálu a jakéhokoliv dalšího kapitálu k udržování, řízení a rozvoji investice,

(b) výnosů,

(c) plateb na základě smlouvy, jak je uvedeno v článku 1 (1) (e), jakož i splácení jistiny a naběhlých úrokových plateb podle podmínek dohody o půjčce,

(d) licenčních poplatků a poplatků za práva podle článku 1 (1) (d),

(e) výnosů z prodeje a likvidace celé investice nebo kterékoliv její části,

(f) výdělků a jiných odměn zahraničních zaměstnanců pracujících v souvislosti s investicí,

(g) náhrad vyplacených podle článků 5 a 6,

(h) plateb podle článku 8 a

(i) plateb vzešlých z urovnání sporů.

(2) Převody plateb podle odstavce (1) budou uskutečněny bez prodlení nebo omezení ve volně směnitelné měně.

(3) Převody budou provedeny v tržním směnném kurzu převažujícím k datu převodu, s ohledem na "spot transakce" v měně, ve které má být převod proveden. V případě neexistence trhu s devizami bude kurzem pro převod měn přepočítací směnný kurz stanovený ve vztahu ke Zvláštním právům čerpání nebo ve vztahu k US dolaru, podle toho, který z nich je pro investora výhodnější.

Článek 8

Postoupení práv

(1) Jestliže smluvní stát, jeho zmocněná agentura nebo společnost nebo jiný podnik založený nebo zaregistrovaný ve smluvním státě, který není investorem (dále jen "odškodňující strana"), provede platbu z důvodu odškodnění nebo záruky, které převzal v souvislosti s investicí nebo výnosy z ní na území druhého smluvního státu ("hostitelský stát"), nebo jinak získá část nebo všechna práva a nářky z takové investice a výnosů z ní v důsledku úplného nebo částečného nesplnění závazků investorovi, hostitelský stát uzná:

(a) postoupení části nebo všech práv a nároků vyplývajících z takové investice odškodňující straně na základě zákona nebo právního ujednání,

(b) že je odškodňující strana oprávněna uplatňovat tato práva a vymáhat tyto nároky a že přebírá všechny závazky vztahující se k investici z titulu postoupení práv ve stejném rozsahu jako její právní předchůdce nebo původní investor.

(2) Odškodňující strana má za všech okolností nárok na:

(a) stejné zacházení ohledně práv a nároků, které získala z titulu postoupení práv podle odstavce (1) výše a

(b) jakékoliv platby obdržené v souladu s těmito právy a nároky,

stejně, jako měl nárok na zacházení a platby původní investor na základě této dohody s ohledem na danou investici a k ní se vztahující výnosy.

Článek 9

Řešení sporů mezi smluvním státem a investorem

(1) Spory mezi investorem z jednoho smluvního státu a druhým smluvním státem týkající se investice na území tohoto druhého smluvního státu budou, pokud možno, urovnány smírně.

(2) Jestliže nelze takové spory urovnat do šesti měsíců od data požádání jedné ze smluvních stran o smírné urovnání a neexistují-li žádná předem dohodnutá pravidla pro urovnání sporu, může být spor na písemný podnět investora předložen buď

(a) příslušnému soudu ve smluvním státě, který je stranou ve sporu, nebo

(b) rozhodčímu soudu ustanovenému ad hoc, který bude zřízen podle rozhodčích pravidel Komise Organizace spojených národů pro mezinárodní právo obchodní (UNCITRAL), přičemž tyto zásady mohou být stranami sporu upraveny, nebo

(c) Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic ustavenému podle Úmluvy o řešení sporů z investic mezi státy a občany jiných států, otevřené k podpisu ve Washingtonu 18. března 1965, za předpokladu, že zmíněná úmluva je použitelná pro daný spor.

Rozhodčí nález bude konečný a závazný pro obě strany ve sporu a bude vykonatelný v souladu s vnitrostátními zákony dotčeného smluvního státu.

Článek 10

Řešení sporů mezi smluvními státy

(1) Smluvní státy budou usilovat o urovnání jakéhokoliv sporu týkajícího se výkladu nebo aplikace této dohody přátelským jednáním mezi vládami obou smluvních států.

(2) Jestliže spor nebyl urovnán do šesti měsíců od data, kdy byla jedním ze smluvních států taková jednání požadována, a pokud se smluvní státy nedohodnou písemně jinak, může kterýkoliv ze smluvních států písemným sdělením druhému smluvnímu státu předložit spor rozhodčímu soudu ad hoc v souladu s dalšími ustanoveními tohoto článku.

(3) Rozhodčí soud bude vytvořen následovně: Každý ze smluvních států jmenuje jednoho člena a tyto dva členové si zvolí příslušníka třetího státu za svého předsedu, který bude jmenován vládami obou smluvních států. Tito členové musí být jmenováni do dvou měsíců a předseda do čtyř měsíců od data, kdy jeden ze smluvních států oznámil druhému smluvnímu státu, že má v úmyslu předložit spor rozhodčímu soudu.

(4) Jestliže nebyly dodrženy lhůty stanovené v odstavci (3) výše, může kterýkoliv ze smluvních států, v případě, že neexistuje jiné ujednání, vyzvat předsedu Mezinárodního soudního dvora, aby provedl potřebná jmenování. Jestliže má předseda státní příslušnost jednoho ze smluvních států nebo jestliže mu v provedení zmíněného úkonu brání jiné překážky, bude vyzván ke jmenování místopředseda. Jestliže i místopředseda je příslušníkem jednoho ze smluvních států nebo jestliže mu v provedení zmíněného úkonu též brání nějaké překážky, bude k provedení potřebných jmenování vyzván služebně nejstarší člen Mezinárodního soudního dvora, který nemá státní příslušnost některého ze smluvních států.

(5) Rozhodčí soud přijímá své rozhodnutí většinou hlasů. Toto rozhodnutí musí být přijato v souladu s platnými zásadami mezinárodního práva a je konečné a závazné pro oba smluvní státy. Každý ze smluvních států nese náklady člena, kterého jmenoval, jakož i náklady svého zastupování v rozhodčím řízení. Náklady předsedy a jakékoliv další výdaje nesou stejným dílem oba smluvní státy, pokud rozhodčí soud na základě svého uvážení nerozhodne, že větší podíl těchto nákladů ponese jeden ze smluvních států. Ve všech ostatních ohledech si rozhodčí soud určí vlastní pravidla.

Článek 11

Vztahy mezi smluvními státy

Ustanovení této dohody se použijí bez ohledu na existenci diplomatických nebo konzulárních vztahů mezi smluvními státy.

Článek 12

Ochrana práv

(1) Jestliže zákonodárství kteréhokoliv smluvního státu nebo závazky vyplývající z mezinárodního práva existující v současnosti nebo založené později mezi smluvními státy vedle této dohody, obsahují úpravu obecného nebo specifického charakteru, na základě které je investicím nebo přidruženým činnostem investorů druhého smluvního státu poskytováno výhodnější zacházení, než je poskytováno na základě této dohody, bude mít takováto výhodnější úprava přednost před ustanoveními této dohody.

(2) Každý ze smluvních států bude dodržovat jakýkoliv jiný závazek, který přijal v souvislosti s investicemi investorů druhého smluvního státu na svém území.

Článek 13

Použitelnost

(1) Tato dohoda se použije na všechny investice provedené investory jednoho ze smluvních států na území druhého smluvního státu, existující k datu jejího vstupu v platnost, jakož i na investice uskutečněné později, ale nevztahuje se na jakýkoliv spor týkající se investice, který vznikl, nebo na jakýkoliv nárok týkající se investice, který byl urovnán před jejím vstupem v platnost.

Článek 14

Vstup v platnost

(1) Tato dohoda podléhá ratifikaci a každý ze smluvních států oznámí druhé smluvní straně, že byly z jeho strany splněny ústavní požadavky pro vstup této dohody v platnost.

(2) Tato dohoda vstoupí v platnost třicátým dnem od data obdržení pozdějšího oznámení.

Článek 15

Doba platnosti a ukončení

(1) Tato dohoda zůstane v platnosti po dobu dvaceti pěti (25) let a její platnost se po této době prodlužuje o stejně dlouhé nebo stejně dlouhá období, pokud jeden rok před uplynutím prvního nebo následujícího období platnosti některý ze smluvních států písemně neoznámí druhému smluvnímu státu svůj záměr ukončit platnost Dohody.

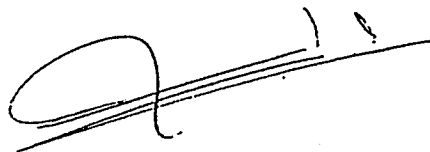
(2) Ve vztahu k investicím uskutečněným před datem, kdy oznámení o ukončení platnosti této dohody se stává účinným, budou ustanovení této dohody platná po dobu patnácti (15) let od data ukončení platnosti této dohody.

Na důkaz toho, příslušní zmocněnci obou smluvních států podepsali tuto dohodu.

Dáno ve dvojm vyhotovení vKuvajtu.....dne.....8. ledna 1996 , což odpovídá 17. šaabánu 1416 H., v českém, arabském a anglickém jazyce, přičemž všechny texty jsou autentické. V případě rozdílného výkladu je rozhodující anglický text.

Za Českou republiku

Za Stát Kuvajt

..8...ledna..... 1996

Kuvajt

Excellence,

s odkazem na Dohodu mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic podepsané dnes, mám čest uvést, že "národní zacházení" v České republice je založeno na Obchodním zákoníku, paragrafech 21-24, jejichž znění je následující:

Paragraf 21

- 1) Zahraniční osoby mohou podnikat na území České republiky za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako české osoby , pokud ze zákona nevyplývá něco jiného.
- 2) Zahraniční osobou se pro účely tohoto zákona rozumí fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem mimo území České republiky. Českou právnickou osobou pro účely tohoto zákona se rozumí právnická osoba se sídlem na území České republiky.
- 3) Podnikáním zahraniční osoby na území České republiky se rozumí pro účely tohoto zákona podnikání této osoby , má-li podnik nebo jeho organizační složku umístěnou na území České republiky.
- 4) Oprávnění zahraniční osoby podnikat na území České republiky vzniká ke dni zápisu této osoby, popřípadě organizační složky jejího podniku, v rozsahu předmětu podnikání zapsaném do obchodního rejstříku .Návrh na zápis podává zahraniční osoba.

Paragraf 22

Právní způsobilost, kterou má jiná než fyzická zahraniční osoba podle právního řádu, podle něhož byla založena, má rovněž v oblasti českého právního řádu. Právním řádem, podle něhož byla tato osoba založena, se řídí i její vnitřní právní poměry a ručení členů nebo společníků za její závazky.

Paragraf 23

Zahraniční osoby, které mají právo podnikat v zahraničí, se pokládají za podnikatele podle tohoto zákona.

Paragraf 24

1) Zahraniční osoba se může podle ustanovení tohoto zákona za účelem podnikání podílet na založení české právnické osoby nebo se účastnit jako společník nebo člen v české právnické osobě již založené. Může také sama českou právnickou osobu založit nebo se stát jediným společníkem české právnické osoby, pokud tento zákon jediného zakladatele nebo jediného společníka připouští.

2) Právnická osoba může být založena podle českého nebo jiného práva.

3) Ve věcech uvedených v odstavci 1 mají zahraniční osoby stejná práva a povinnosti jako české osoby.

Velmi bych ocenil, kdybych obdržel potvrzení, že Váš dopis a tento dopis budou tvořit nedílnou součást Dohody.

Prosím, přijměte, Excellence, ujištění o mé nejvyšší úctě.

Dr. Alexandr Vondra
První náměstek ministra zahraničí
Ministerstvo zahraničních věcí

Česká republika

Excelenci
Abdul Mohsen Al-Hunaiif
První náměstek ministra financí
Ministerstvo financí
Stát Kuvajt

8. ledna 1996

Kuvajt

Excellence,

ve Vašem dopise datovaném dnešního dne, který odkazuje na Dohodu mezi Českou republikou a Státem Kuvajt o podpoře a ochraně investic, jste mi tlumočil ustanovení paragrafů 21- 24 obchodního zákoníku České republiky týkající se národního zacházení.

Mám čest s ohledem na "národní zacházení" Vás informovat o následujícím týkajícím se provádění obchodních činností zahraničními investory ve Státu Kuvajt:

Kuvajtské právo dovoluje zahraniční investice, ale Stát Kuvajt nemá žádný speciální zákon upravující zahraniční přímé investice.

Právní úprava ovlivňující zahraniční investice je obsažena v několika zákonech včetně následujících hlavních zákonů:

- Zákon o obchodních společnostech č. 15 z roku 1960 s různými novelami;
- Zákon o obchodu č. 68 z roku 1980;
- Zákon upravující obchodní agentury č. 36 z roku 1964;
- Průmyslový zákon č. 6 z roku 1965;
- Zákon č.37 z roku 1964 týkající se veřejných soutěží a
- Zákon č. 32 z roku 1968 týkající se měny, Kuvajtské centrální banky a regulování bankovní profese, ve znění novel.

Zákon o obchodních společnostech č. 15 z roku 1960, ve znění novel, a zákon o obchodu č. 68 z roku 1980 určují a upravují provozování obchodu v Kuvajtu prostřednictvím vydávání licencí ministerstvem obchodu a průmyslu kuvajtským občanům nebo kuvajtským registrovaným společností. Zahraniční společnost může provozovat obchod v Kuvajtu tím, že zřídí pobočku nebo uskutečňuje obchod prostřednictvím náležitě jmenovaného kuvajtského agenta nebo investuje jako menšinový podílník do kuvajtského podniku.

Existuje pět hlavních forem obchodních organizací v Kuvajtu:

Veřejná obchodní společnost, komanditní společnost, společný podnik se zahraniční majetkovou účastí, akciová společnost a společnost s ručením omezeným.

Podle práva, s výjimkou společného podniku, všechny typy všech obchodních právnických osob musí mít alespoň 51 procentní kuvajtské vlastnictví a musí předložit žádost o registraci do obchodního rejstříku ministerstva obchodu a průmyslu.

Zákon o obchodních společnostech ve znění novely z roku 1994 dovoluje zahraničním investorům vlastnit až 40 procentní podíl v obchodních bankách a pojišťovacích společnostech, které musí mít formu veřejných akciových společností.

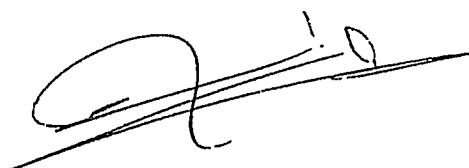
Průmyslový zákon č. 6 z roku 1965 upravuje fiskální a jiné podněty zejména pro nová výrobní odvětví. Zmocňuje ministra obchodu a průmyslu udělit výjimky z daňových a celních povinností cestou průmyslového podnětu na základě doporučení Výboru pro průmyslový rozvoj a po schválení vládou.

Podle zákona týkajícího se veřejných soutěží, který upravuje veřejné soutěže na smlouvy zahrnující veřejný sektor, zahraniční společnosti mohou činit nabídky prostřednictvím služby kuvajtského agenta.

Neexistují žádná regulování a omezení na zpětný převod zisků a kapitálu v Kuvajtu.

Mám čest potvrdit, že Váš dopis a tento dopis tvoří nedílnou součást Dohody.

Prosím, přijměte, Excellence, ujištění o mé nejvyšší úctě.

Abdul Mohsen Al-Hunaif

První náměstek ministra financí

Ministerstvo financí

Stát Kuvajt

Excelenci

Dr. Alexandr Vondra

První náměstek ministra zahraničí

Ministerstvo zahraničních věcí

Česká republika